

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนาจากประเทศล้าหลังไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Country หรือตัวย่อว่า NIC) ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่ 5 (2525 - 2529) และระยะที่ 6 (2530 - 2534) ซึ่งมีโครงสร้างและนโยบายของการพัฒนาที่เป็นไปอย่างมีระบบและตามลำดับขั้นตอน เพื่อบรรลุแผนพัฒนาประเทศดังกล่าว จึงได้มีการกำหนดเขตอุตสาหกรรมขึ้น ดังนั้นในต้นปี พ.ศ. 2524 ได้เริ่มมีการวางแผนปฏิบัติการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกขึ้น ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่หลักในเขตชายฝั่งทะเลตะวันออกคือ แกลงฉะเชิงเทรา ชลบุรี ราชบุรี และจังหวัดระยอง และจังหวัดที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อเป็นที่ตั้งสำหรับอุตสาหกรรมหนัก อุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก และอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ

การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมในแผนการพัฒนาระยะที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกที่กำหนดไว้
ดังนี้คือ (สาวิตรี โพธิวิท ใน จีระ หงส์ดารมภ์, บรรณาธิการ 2527: 139)

1. อุตสาหกรรมหลักบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก ได้แก่ โรงแยกก๊าซธรรมชาติ ฝ้ายเคมี ไซดาแอชและอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ
2. อุตสาหกรรมเบาและเขตอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก บริเวณแหลมฉะเชิงเทรา ได้แก่ การแปรรูป อาหารสัตว์ ผลิตภัณฑ์อาหารสัตว์ อิเล็กทรอนิกส์ แปรรูปยาง ของเล่น เครื่องกีฬาอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์และอุตสาหกรรมอื่น ๆ
3. อุตสาหกรรมใหญ่อื่น ๆ ที่ภาคเอกชนแสดงความสนใจจะลงทุนในบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกนี้ เช่น อู่ซ่อมเรือ โรงงานประกอบแท่นเจาะสำรวจในทะเล ฯลฯ

จากแผนการพัฒนานี้ เป็นผลทำให้ภาคตะวันออกมีบทบาทสำคัญในการเตรียมพร้อมที่จะรับสภาพการพัฒนา ตลอดจนความก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน และคาดว่าจะก่อให้เกิดการจ้าง

แรงงานทั้งทางตรงและทางอ้อมในภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นประมาณ 500,000 แรงงาน (กรมอาชีวศึกษา 2525: 172) ซึ่งไม่รวมถึงแรงงานที่จะเกิดขึ้นเนื่องมาจากกิจกรรมต่อเนื่องทางด้านการพาณิชย์ การบริการอื่น ๆ และเป็นความต้องการแรงงานประเภทช่างอุตสาหกรรม ในระดับช่างเทคนิค ช่างฝีมือ และกึ่งฝีมือ ซึ่งเป็นกำลังคนในประเภทที่กรมอาชีวศึกษากำลังผลิตอยู่ตามสถานศึกษาต่าง ๆ ได้แก่ ช่างไฟฟ้า ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างเชื่อม ช่างกลโรงงาน ช่างก่อสร้าง ช่างต่อเรือ ฯลฯ และคาดว่าจะมีความต้องการคนในระดับเทคนิควิศวกรรมใหม่ ๆ เช่น เทคนิควิศวกรรมโพลีเมอร์ การยาง เคมี คอมพิวเตอร์ ฯลฯ

ด้วยเหตุที่การอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาเพื่อผลิตกำลังคนในระดับกลาง ทั้งช่างเทคนิค ช่างฝีมือ และกึ่งฝีมือในสาขาอาชีพต่าง ๆ ของภาคอุตสาหกรรม เพื่อสนองความต้องการในการประกอบอาชีพอิสระ และตลาดแรงงานทั้งภาคเอกชนและภาครัฐบาล สิ่งที่สำคัญที่สุดของการอาชีวศึกษาคือการผลิตนักศึกษาเข้าสู่ตลาดแรงงานให้มีคุณภาพ มีความรู้สามารถนำทักษะไปใช้ในการประกอบอาชีพ ทั้งการผลิตเพื่อการบริโภค เพื่อจำหน่าย และให้บริการ

กรมอาชีวศึกษาจึงได้วางแผนจัดการอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับโครงสร้างของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก โดยกรมอาชีวศึกษาได้เสนอโครงการเพิ่มปริมาณการผลิตกำลังคนในสาขาที่ขาดแคลนและจำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมสาขาน้ำและโครงการอื่น ๆ (กรมอาชีวศึกษา, กองแผนงาน 2528: 51) ไปยังกระทรวงศึกษาธิการโดยประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อขอความสนับสนุนช่วยเหลือในการพัฒนาปรับปรุงและขยายสถานศึกษาในภาคตะวันออก ซึ่งเป็นเขตพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกตั้งได้กล่าวมาแล้วด้วยและรัฐบาลได้เห็นชอบ อนุมัติให้กรมอาชีวศึกษาดำเนินการปรับปรุงและขยายกำลังผลิตดังกล่าว เพื่อสนองนโยบายของแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก และโครงการนี้ได้ดำเนินการต่อมาจนถึงปัจจุบัน

สถานศึกษาที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการผลิตกำลังคนระดับกลางทางด้านช่างเทคนิค ช่างฝีมือ และกึ่งฝีมือ ที่สังกัดกรมอาชีวศึกษาในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ได้แก่ วิทยาลัย

เทคนิคอะเชิง เทรา วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ วิทยาลัยเทคนิคระยอง วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี และวิทยาลัยเทคนิคตราด เป็นสถานศึกษาที่ผลิตกำลังคนในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในสาขาวิชาช่างไฟฟ้า ช่างอิเล็กทรอนิกส์ ช่างเชื่อม ช่างกลโรงงาน ช่างก่อสร้าง ช่างจึก ฯลฯ ซึ่งการผลิตกำลังคนระดับกลางทางด้านช่างเทคนิคอุตสาหกรรม นับว่าจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ในเรื่องนี้ ธีรฤติ บุญโสภณ (2528: 22-23) ให้ความเห็นว่า การจัดการศึกษาด้านอาชีวอุตสาหกรรมนั้น มีผลโดยตรงต่อการผลิตทรัพยากรกำลังคนของประเทศภาคอุตสาหกรรม เพราะความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมจะมีได้ ส่วนหนึ่งนั้นต้องอาศัยแรงงานหรือช่างที่มีความรู้ ความชำนาญ มีเจตคติต่อวิชาชีพ

ในการที่จะบรรลุผลของการจัดการศึกษาสายอาชีวศึกษา เพื่อสนองต่อความต้องการในด้านกำลังคนหรือแรงงานของการพัฒนาอุตสาหกรรม จำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาคุณภาพของการอาชีวศึกษา ซึ่งในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 6 (2530 - 2534) เป้าหมายหลักของแผนคือ การพัฒนาคนในทุกๆระดับ และได้กล่าวถึงนโยบายของการอาชีวศึกษา ในด้านคุณภาพของครูว่า "ต้องพัฒนาคุณภาพของครูอาชีวศึกษาประจำการให้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยี ตลอดจนเร่งผลิตครูในสาขาที่ขาดแคลน" (กรมอาชีวศึกษา, กองแผนงาน 2530: 16) เช่นเดียวกับที่แผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 6 (2530 - 2534) ได้มีเป้าหมายเกี่ยวกับคุณภาพของนักศึกษา โดยที่เน้นในเรื่องให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถ ในด้านวิชาการ ด้านปฏิบัติการ รวมทั้งจัดให้มีการฝึกอบรม การปฏิบัติงาน และให้นักศึกษารู้จักการริเริ่มสร้างสรรค์ และสร้างงานเป็นสำคัญ (กรมอาชีวศึกษา, กองแผนงาน 2530: 25) การพัฒนาคุณภาพของการอาชีวศึกษาคือ การพัฒนาหลักสูตรการสอน การพัฒนาสถานศึกษา ครู อาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาให้มีคุณภาพที่ดี (บรรจง ขุสภกุลชาติ 2530: 15) ปัจจัยหนึ่ง ที่บ่งชี้ถึงคุณภาพของการศึกษา คือ อาจารย์ ซึ่งวิจิตร ศรีสอ้าน ได้กล่าวว่า คุณภาพของบัณฑิต ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ (ใน ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, บรรณานุกรม 2524: 52)

แนวทางในการดำเนินงานเพื่อสนองต่อนโยบายของกรมอาชีวศึกษา เพื่อที่จะให้ เกิดสัมฤทธิ์ผลนั้นจึงต้องมีการพัฒนาครูทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ทั้งนี้เพราะ ครู อาจารย์ เป็นปัจจัยหลักสำคัญที่ทำให้นักศึกษา เกิดคุณภาพ หรืออีกนัยหนึ่ง คุณภาพของนักเรียนนักศึกษา คือคุณภาพของผู้บริหาร ครู อาจารย์ ข้าราชการ พนักงาน เจ้าหน้าที่ ในกรมอาชีวศึกษา (บรรจง ชูสกุลชาติ 2530: 37) ดังนั้นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ศึกษามีคุณภาพ ที่ดีและมีคุณภาพตามนโยบายของแผนพัฒนาอาชีวศึกษาระยะที่ 6 (2530 - 2534) คือครูและผู้บริหารสถานศึกษา โดยเหตุที่คุณภาพของนักศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของครู อาจารย์เป็นสำคัญ การส่งเสริมปรับปรุงคุณภาพของครู อาจารย์ จึงเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการแก้ไขและ ปรับปรุงคุณภาพของการศึกษา เพื่อให้ครูเป็นผู้มีการศึกษาดี มีความรอบรู้ และมีทักษะในอาชีพสูง ไม่ว่าจะเป็นสายสามัญหรือสายอาชีพ ครู อาจารย์ จึงต้องได้รับการฝึกฝนอบรมและศึกษาเพิ่มเติม เกี่ยวกับวิทยาการใหม่ ๆ อย่างสม่ำเสมอ ดังที่ ทอฟเฟลอร์ (Toffler 1974: 14) กล่าวว่า

โดยเนื้อแท้แล้วเรายังจะวิ่งตามหลังวิทยาการอยู่เสมอ เราไม่อาจแน่ใจได้เลยว่า เราสามารถจะมีความรู้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาการได้ เพราะวิทยาการเหล่านั้น มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการเล่าเรียนตลอดชีวิต เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วย ทำให้สมรรถภาพของคนเราก้าวตามต่อ เนื่องอยู่เสมอ

จากประสบการณ์การทำงานของผู้วิจัยที่ทำหน้าที่ เป็นอาจารย์สอนในวิทยาลัยเทคนิค จันทบุรี ซึ่งเป็นวิทยาลัยเทคนิคแห่งหนึ่งในจำนวน 6 แห่งของวิทยาลัยเทคนิคที่อยู่ในเขตพื้นที่ ชายฝั่งทะเลตะวันออก ตั้งแต่พ.ศ. 2522 - 2530 พบว่าการพัฒนาคณาจารย์ในวิทยาลัยได้จัด ให้มีบ้างเป็นครั้งคราว เช่น การบรรยาย การสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ การฝึกอบรม การดูงาน ซึ่งการจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาคณาจารย์ไม่ได้จัดสม่ำเสมอเป็นประจำ และไม่ได้ มีการสำรวจความคิดเห็นหรือความต้องการของคณาจารย์ว่า ต้องการพัฒนาทางด้านใด ดังนั้น เมื่อจัดขึ้นมาแล้วจึงไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่การพัฒนาตนเองของครู อาจารย์ เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการสอน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความปรารถนาที่จะให้มีการ พัฒนาคณาจารย์ขึ้นในวิทยาลัย เพื่อที่วิทยาลัยจะได้มีคณาจารย์ที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสามารถ ผลิตนักศึกษาที่มีคุณภาพ เพื่อสนองเป้าหมายหลักของการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาของกรมอาชีวศึกษา ที่มุ่งให้นักศึกษาเป็นผู้มีทักษะ เยี่ยม เยี่ยมคุณธรรม ล้ำเลิศวิชา ใช้เวลาให้เกิดคุณ

ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของกรมอาชีวศึกษา ในการที่จะส่งเสริมพัฒนาคุณภาพของผู้บริหาร ครู อาจารย์ ทั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ (กรมอาชีวศึกษา กองแผนงาน 2530: 25) ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะทำการวิจัยโดยศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัยเทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพการพัฒนาคณาจารย์ ความคิด เห็นและความต้องการในการพัฒนาคณาจารย์ของผู้บริหารและอาจารย์วิทยาลัยเทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ทั้ง 6 แห่ง ตลอดจนข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในเรื่องการจัดกิจกรรม เพื่อการพัฒนาคณาจารย์ เพื่อนำผลและข้อความรู้ที่ได้มาพิจารณาเสนอ เป็นแนวทางการพัฒนาคณาจารย์วิทยาลัยเทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกที่พึงประสงค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาสภาพการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัย เทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
2. ศึกษาความคิด เห็นและความต้องการของผู้บริหารและอาจารย์ในการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัย เทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
3. เปรียบ เทียบความคิด เห็นและความต้องการของผู้บริหารและอาจารย์ ในการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัย เทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ
4. เสนอ แนวทางการพัฒนาคณาจารย์ที่เหมาะสมกับวิทยาลัย เทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัย ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้คือ

1. ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดที่จะศึกษาเฉพาะวิทยาลัย เทคนิคในสังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่อยู่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก จำนวน 6 แห่ง คือ วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี วิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ วิทยาลัยเทคนิคระยอง

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
 ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัย

วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี วิทยาลัยเทคนิคตราด ซึ่งการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพการ
พัฒนาคณาจารย์ ความคิดเห็นและความต้องการในการพัฒนาคณาจารย์ตามความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและอาจารย์ในวิทยาลัยเทคนิคดังกล่าว

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหาร ได้แก่
ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัวหน้าคณะ หัวหน้าแผนก อาจารย์ที่สอนในสาขาวิชา
ช่างอุตสาหกรรม อาจารย์ที่สอนในวิชาสามัญของวิทยาลัย เทคนิคชลบุรี วิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา
วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ วิทยาลัยเทคนิคระยอง วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี วิทยาลัยเทคนิคตราด
ที่ปฏิบัติหน้าที่ในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2530

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ตำแหน่งหน้าที่ แบ่งเป็น ผู้บริหารและอาจารย์

3.1.2 เพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง

3.1.3 อายุ

3.1.4 วุฒิการศึกษา

3.1.5 อายุราชการ

3.1.6 เงินเดือน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นและความต้องการการพัฒนาคณาจารย์
ของผู้บริหารและอาจารย์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงสภาพการพัฒนาคณาจารย์และความต้องการ
ในการพัฒนาคณาจารย์ของวิทยาลัย เทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ซึ่งจะเป็นประโยชน์
ต่อผู้บริหาร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการการพัฒนาคณาจารย์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ลักษณะของงานวิจัยนี้ สนองนโยบายของกรมอาชีวศึกษาในการที่จะพัฒนาคุณภาพ
ของ ครู อาจารย์ ที่สังกัดกรมอาชีวศึกษา เพื่อที่จะได้ครู อาจารย์ ที่มีประสิทธิภาพและสามารถ
ถ่ายทอดความรู้ไปสู่นักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ผลการวิจัยนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา กล่าวคือ หน่วยศึกษานิเทศก์ สามารถนำไปกำหนดแผนงานต่าง ๆ โดยเฉพาะแผนงานปรับปรุงคุณภาพ ของครู อาจารย์หรือการพัฒนาคณาจารย์ สามารถนำไปกำหนดหลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากร ในฝ่ายฝึกอบรมและส่งเสริมสมรรถภาพของข้าราชการหรือคณาจารย์ต่าง ๆ ได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัยเทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก หมายถึง สถานศึกษาในสังกัด กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการซึ่งอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ได้แก่ วิทยาลัย เทคนิคจะ เขิง เทรา วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี วิทยาลัยเทคนิคสัตหีบ วิทยาลัยเทคนิคระยอง วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี วิทยาลัยเทคนิคตราด

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารงานของวิทยาลัยเทคนิคใน พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ในระดับต่าง ๆ และได้ปฏิบัติราชการที่สถานศึกษามาแล้วอย่างน้อย 1 ปี ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ฝ่ายกิจกรรมนักศึกษา ฝ่ายส่งเสริม การศึกษา หัวหน้าคณะ หัวหน้าแผนก

อาจารย์ หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สอนประจำในวิทยาลัยเทคนิคในพื้นที่ชายฝั่งทะเล ตะวันออกซึ่งมิได้ดำรงตำแหน่งบริหาร บรรจุเป็นข้าราชการครูและปฏิบัติราชการที่วิทยาลัย แห่งนั้นมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี

การพัฒนาคณาจารย์ หมายถึง กระบวนการที่จะช่วยให้อาจารย์พัฒนาความก้าวหน้า ในด้านความรู้ ทักษะ การรับรู้และเทคนิคต่าง ๆ ในการเรียนการสอนของแต่ละบุคคล (Jerry G.Gaff 1975: 8) รวมถึงการพัฒนาทางจิตใจ ได้แก่ ความรับผิดชอบในหน้าที่ ความมีคุณธรรม

กิจกรรมเพื่อการพัฒนาคณาจารย์ หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้คณาจารย์ได้มี โอกาสพัฒนาความก้าวหน้าในด้านความรู้ ทักษะ การรับรู้และเทคนิคต่าง ๆ ในการเรียน การสอนของแต่ละบุคคล รวมถึงการพัฒนาทางจิตใจ ได้แก่ ความรับผิดชอบในหน้าที่ ความมีคุณธรรม

แนวทาง หมายถึง รูปแบบหรือวิธีการของการจัดกิจกรรมเสริมความรู้ เพื่อพัฒนา คณาจารย์ในด้านความรู้ ความสามารถ การเรียนการสอนและการพัฒนาจิตใจ